

VRBNIČKI

POSEBNO
IZDANJE

BROJ 14

Godina IV.

Listopad 1997.

CIJENA: 10 kn

VIDICI

VRBNIČKI ŠIN
JOSIP BOZANIĆ
NADBISKUP
ZAGREBAČKI

SIN VRBNIKA - NADBISKUP ZAGREBAČKI

Cijenjeni čitatelji,

Ovo je drugi put da tiskamo posebno izdanje Vrbničkih vidika. Prvi put bilo je to 1975., kada je prigodom mlađih misa Mate Polonija i Josipa Bozanića u rujnu te godine tiskan izvanredan broj. Evo, i ovaj je prigodan. Nastao je kao izraz naše želje da zabilježimo makar djelić naše radosti, našega

***"Odlazim od vas,
ali ostajem vaš!"***

Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački

guruća i ponosa, ali i naše zahvalnosti Bogu što smo doživjeli da sin Vrbnika, Josip Bozanić, krčki biskup, bude imenovan od Svetog oca pape

Ivana Pavla II. nadbiskupom zagrebačkim. Na tu vijest u subotu, 5. srpnja, razlijegao se zvuk zvona Krčkom biskupijom. I zvonjava vrbničkog zvonika odzvanjala je nadaleko. Već 10. srpnja novoimenovani zagrebački nadbiskup slavio je u Vrbniku Svetu Misu u zajednici s narodom, prvi put nakon imenovanja. Crkvu prepunu vjernika nadbiskup je pozvao na molitvu: "Zajedno molimo da Bog blagoslovi ono što želi." Dok rječju i slikom pratimo događaje koji su uslijedili, htjeli smo vam dočarati i nešto od one atmosfere koju smo osjetili i koju smo ponijeli u svojim srcima. Zahvaljujem svima koji su se odazvali našoj molbi i koji su svojim prilozima obogatili naše Vidike. Na kraju, želimo ponoviti nadbiskupovu molitvu izrečenu u našoj crkvi: "Molimo za sve nas da nastavimo s prenošenjem svega dobrog na mlade naraštaje, da nastavimo ono vrijedno, ono što nam je osvijetlilo lice ne samo ovdje, nego i u svijetu. Neka nas Bog u tome podrži, neka nam na svim putovima bude vodič".

Vaši urednici

Dinka Bozanić sa svoje četvero djece (najstariji Josip stoji prvi slijeva) u Vrbniku 1957. godine

BRZOJAV I ČESTITKA PREDSJEDNIKA VLADE HRVATSKE mr. ZLATKA MATEŠE I PREDSJEDNICE ŽUPANIJSKOGA DOMA HRVATSKOGA SABORA dr. KATICE IVANIŠEVIĆ U POVODU IMENOVANJA msgr. JOSIPA BOZANIĆA ZAGREBAČKIM NADBISKUPOM

Preuzvišeni Oče Nadbiskupe,

Dopustite mi da Vam uime Vlade Republike Hrvatske i u osobno ime čestitam na imenovanju zagrebačkim nadbiskupom.

Za Crkvu u Hrvata i hrvatski narod odvajkada je primat Zagrebačke biskupije označavao stožerno mjesto duhovnosti i uporište vjere, pa smo s velikom radošću primili vijest o Vašem dolasku na tu biskupsku katedru.

**Vrbnički vidici,
posebno izdanje**

Godina VII.

Br. 14, listopad 1997.

Cijena 10 kuna

Glavni urednik MARIJA KRALJIĆ
Odgovorni urednik JOSIP KOŠIĆ
Izvršni urednik ANDRINA LUIĆ
Redakcija i lektura JELENA BUTKOVIĆ
Fotografije ALBUM OBITELJI
BOZANIĆ

JOSIP KOŠIĆ,
ANDRINA LUIĆ,
SANDRO VOLARIĆ
ŽUPNI URED VRBNIK
VRBNIČKO
KULTURNO DRUŠTVO
"FRANKOPAN"
RsC, Rijeka
"NEOGRAF", Rijeka

Nakladnik
Sunakladnik

Priprema
Tisak
Mišljenjem Ministarstva kulture od 17.
siječnja 1997., Urbroj 532-03-1/7-97-01-
VJ/VB, na Vrbničke vidike ne plaća se
porez na promet.

Dolazite iz kolijevke hrvatskoga glagoljaštva, s otoka Krka, povezujući podrijetlom i službom dvije biskupije presudno važne za opstanak vjere na našemu tlu. Jednako tako objedinjujete poštovanja dostoјno iskustvo upravljanja biskupijom, predanost teološkoj izobrazbi mlađih i znanosti te vrline brižljivoga sugovornika u raspravama o odnosu Crkve i države.

Preuzvišeni, molim Vas da izvolite primiti naše čestitke uz ufanje kako će suradnja Zagrebačke nadbiskupije i Vlade Republike Hrvatske ostati uzornom i plodnom na korist Crkve i hrvatskoga naroda.

mr. Zlatko Mateša

... Ovo visoko priznanje Vašoj osobnosti i Vašem radu raduje me posebice stoga što ste svojim korijenima potekli s otoka Krka, iz kolijevke hrvatske pismenosti, i Vrbnika, središta glagoljaške tradicije. Želim Vam, Preuzvišeni, mnogo uspjeha i neka Vam Bog podari snagu i blagoslov i Vaše napore u odgovornim zadaćama koje stoje pred Vama.

dr. Katica Ivanišević

Pozdravne riječi upućene nadbiskupu Bozaniću na Sv. Misi vrbničkih svećenika 10. srpnja 1997.

NA MNOGA LJETA!

UVašoj osobi,
Preuzvišeni Oče
Nadbiskepu, ova
starodrevna župna crkva
danasa doživljava što
vjerljivo nije doživjelo
u svojoj višestoljetnoj
povijesti, prima u svoj
zagrljaj zagrebačkog nad
biskupa, prvog pastira u
Crkvi hrvatskoga naroda.
U ovoj ste crkvi kršteni,
u ovoj živoj crkvi ste
odrasli i krenuli putem
svećeničkog i biskupskog
služenja, i zato ste
Vrbenčan, kao što je i
Isus Nazarećanin, iako je
u Betlehemu rođen, ali je
u Nazaretu odrastao i iz
Nazreta je krenuo u
svoje Spasiteljsko djelo.
Počašćen sam i radostan
što Vas mogu pozdraviti i
uputiti Vam najiskrenije
čestitke u povodu Vašeg
imenovanja za
zagrebačkog nadbiskupa.
Činim to uime ovog nar
oda koji Vas okružuje,
uime cijele župske zajed
nice i u svoje osobno
ime.

Dok Vam zahvaljujem za
sve što ste učinili za
svoju rodnu župu i našu
biskupijsku zajednicu u
osam godina biskupskog
služenja, upućujem Vam
najbolje želje, praćene
iskrenim molitvama za
novu, tako uzvišenu i
odgovornu službu koja
Vam je povjerena. Svoja
očekivanja, svoje nade,
nemaju samo visoki dostojanstvenici,
ljudi časti i vlasti, ljudi odgovorni za
svekoliki crkveni, ali i društveni život,
nego i oni maleni, s kojima se Krist
Gospodin na poseban način poistovjećuje, koji su jedva kome važni i
uvjerljivi, koji se nalaze na rubu
života. Želim Vam veliko srce i puno
ljubavi za sve i svakoga čovjeka.
Želim Vam, nadalje, sve najboje, puno
zdravlja i snage za novu službu, da
Vas prezbiterij zagrebačke Crkve u
svim strukturama prihvati kao brata i

Svoja očekivanja, svoje nade, nemaju samo visoki dostojanstvenici, ljudi časti i vlasti, ljudi odgovorni za svekoliki crkveni, ali i društveni život, nego i oni maleni, s kojima se Krist Gospodin na poseban način poistovjećuje, koji su jedva kome važni i uvjerljivi, koji se nalaze na rubu života

Sveta Misa vrbničkih svećenika u crkvi Marijinog Uznesenja u Vrniku, 10. srpnja 1997., koju je predvodio nadbiskup zagrebački, monsinjor Josip Bozanić

pastira. Ove su moje želje
praćene molitvama cijele
naše župske zajednice da
Vas Duh Sveti krije, i
hrabri, nadahnjuje i
upućuje u istine i rješenja
u mnogim i važnim pitanjima u prvom redu
crkvenoga života, da bi
po Vama Crkva ispunila
svoje poslanje u našoj
domovini da na prav
način odgovori zahtjevi
ma ovoga vremena i
očekivanja našega naroda.
Krist Gospodin koji je
zaglavni kamen, koji Vas
je izabrao, je uz Vas kao
što je bio i uz svoje apostole i svjedočke koje je
prve izabrao i poslao
propovijedati i svjedočiti.
U toj vjeri, s osjećajima
radosti, ispraćamo Vas u
novu službu, sa željom:
na mnoga ljeta!
Pozdravljam braću
svećenike i redovnike.
Lijepo je, ugodno i dobro
kao braća biti zajedno.
Biti zajedno međusobno,
biti zajedno s onima iz
kojih ste izrasli i krenuli
putem svećeničkog ili
redovničkog služenja.
Neka ovo zajedništvo,
ovaj dan, bude novo
osvježenje i poticaj da
budete radost i ponos
svima kojima pripadate.

Josip Kosić

PREUZVIŠENOM MSGR. JOSIPU BOZANIĆU

Neka Van se seki dan
modra jutra zbude,
Bog s Vami vavik
na pomoć neka bude.
Neka van srce ima
letnjega senca teplinu,
za steplit se sekonom čoviku,
za Hrvatsku nan jedinu.
Neka Van zvezdi po putu
najlipnje svite,
a studene bure
nigdar ne zaprite.

A kada put i težek bude,
domislite se da niste sami,
Bogu se vavik ufamo
molimo ga skupa s Vami.

Marina Valković

(Pjesma je pročitana 10. srpnja 1997.
godine na Sv. Misi koju je u Vrniku
predvodio nadbiskup zagrebački,
mnsg. Josip Bozanić)

Msgr. Josip Bozanić,

I U ZAGREBU ĆU U SVOM SRCU

■ U Vrbniku su naši korijeni, tamo gdje je naša roditeljska kuća, gdje je naša rodbina, gdje smo odrasli, gdje smo rasli s vršnjacima, s prijateljima, sa susjedima, gdje je crkva naše mladosti i prva škola u kojoj smo započeli školovanje. Tamo gdje osjećamo da smo doma, da smo na svome, tamo se čovjek uvijek ugodno osjeća i rado se vraća. Zato svaki dolazak u Vrbnik znači obnavljanje snaga za daljnji hod, za novi korak u budućnost.

Događaj imenovanja novoga zagrebačkog nadbiskupa pobudio je u našoj javnosti veliko zanimanje. Koliki su listovi pisali i o kolikim smo nagadanjima mogli čitati ili slušati proteklih mjeseci? Ona nam potvrđuju veliko zanimanje javnosti i pojedinaca za taj događaj, ali isto tako značaj službe zagrebačkoga nadbiskupa ne samo za Zagrebačku nadbiskupiju, nego i za čitavu Crkvu u Hrvatskoj.

Mi smo radosni, i novom nadbiskupu veoma zahvalni, što se odazvao razgovoru za Vrbničke vidike, jednomo od prvih koje je dao hrvatskome tisku, i što je na taj način sâm progovorio o aktualnim pitanjima.

• Preuzvišeni, objava Vašega imenovanja za novoga zagrebačkog nadbiskupa popraćena je u Vrbniku, uza zvonjavu župnih zvona, osjećajima radosti, gauča i ponosa. Kako ste Vi doživjeli to imenovanje i što ta nova služba za Vas osobno znači?

- Imenovanje na službu zagrebačkoga nadbiskupa od Svetog Oca doživljavam ponajprije kao poslanje, kao misiju. Crkva je po svojoj naravi sva misijska. Svi članovi Crkve već su po sakramenu krštenja poslani navještati Evanelje. To se odnosi na biskupe, svećenike, ali i na Kristove vjernike laike. To je imenovanje poslanje Božje providnosti kojim mi se povjerava zadaća biskupske službe u mjesnoj Crkvi Zagrebačke nadbiskupije. Kao što je u životu svaki novi korak određeni izazov i kao što svaka nova zadaća traži novo usmjeravanje, novo orijentiranje prema određenim zadaćama, tako i ova služba u novoj sredini iziskuje od mene osobno ponajprije upoznavanje te sredine, uočavanje prisutnih vrijednosti te osobito povezivanje i ostvarivanje surad-

nje bez koje se ne može ispuniti povjerenu zadaću.

• Prvi javni nastup u službi novoimenovanoga nadbiskupa zagrebačkog bio je Vaš pohod i sudjelovanje na Svećeničkom danu u Vrbniku. Kakve ste dojmova s toga susreta ponijeli i što za čovjeka znači doći u svoje rodno mjesto, među svoje?

- Svećenički dan u Vrbniku bio je već prije sazvan za 10. srpnja 1997. i ja

sam puno prije obećao svoje sudjelovanje kao vrbinčki svećenik i biskup. Dogodilo se da je to bio i moj prvi javni nastup nakon imenovanja za zagrebačkoga nadbiskupa. Već pri ulasku u župnu crkvu toga me se dana osobito dojmo velik broj vjernika koji su, unatoč radnom danu, došli kako bi se susreli sa svećenicima i sa mnom na misi. Tih sam trenutaka u crkvi, s kojom sam i sakramentalno vezan, jer sam u njoj kršten, prvi put se pričestio, primio sakrament potvrde i bio zaređen za đakona, mogao doživjeti ljudsku blizinu i kršćansku podršku svojih mještana. Takvu sam podršku osjetio i u brojnim čestitanjima nakon mise u sakristiji, ali i na ulicama samoga Vrbnika. Taj će dan ostati duboko utisnut u mojem sjećanju i ovdje koristim priliku da se zahvalim svim Vrbničanima koji su mi tih dana na najrazličitije načine izrazili svoje čestitke. U Vrbniku su naši korijeni,

Nadbiskup Josip Bozanić rođen je u Rijeci 20. ožujka 1949., kao najstarije dijete od oca Ivana i majke Dinke rođ. Valković. Djetinjstvo živi u jednostavnoj vrbinčkoj obitelji oca zemljoradnika, majke domaćice, te uz sestru Mariju i braću Antona i Nikolu. Već prvih godina osnovne škole uočava se Josipova marljivost i točnost u radu, prepoznatljiva u njegovim školskim uspjesima kao i blizina i angažiranost u životu župe.

Po završetku osmogodišnje škole, Josip odlazi u Pazinsko sjemenište, gdje 1968. polaze ispit zrelosti. Teološki studij započinje u Rijeci, ali ga već sljedeće godine mora prekinuti zbog odlaska na odsluženje vojnog roka.

Za teološkoga školovanja ostaje bez roditelja; majka Dinka umire 1972., a otac Ivan 1974. godine. Za đakona je zaređen u Vrbniku, a za svećenika na Petrovu 1975. u Krčkoj katedrali.

Mladu misu slavi na blagdan Sv. Mateja apostola 21. rujna iste godine. Svećeničku službu započinje najprije kao biskupski tajnik u Krku, a potom, od 1976. do 1978., kao župski vikar (kapelan) u Malom Lošinju, te župnik Čunskog, a šest mjeseci privremeni je upravitelj župe u Velom Lošinju.

Od 1978. do 1979. ponovno je biskupski tajnik u Krku, a pohađa i poslijediplomski teološki studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, te magistrira 1979. obradivši ekleziologiju krčkoga biskupa Antuna Mahnića.

U jesen iste godine biskup Karmelo Zazinović šalje ga u Rim na daljnji studij, gdje na Papinskom sveučilištu Gregorijani natavlja studij teologije, a na Papinskom Lateranskom sveučilištu studij kanonskog prava, iz kojega postiže licencijat.

Godine 1986. vraća se u Krk, gdje je imenovan kancelarom Biskupskog ordinarijata, a ubrzo i biskupskim delegatom "ad universitatem casuum". Uskoro postaje generalni vikar.

Papa Ivan Pavao II., 10. svibnja 1989., imenuje ga biskupom koadjutorom krčkim, a 25. lipnja, u prepunoj Krčkoj katedrali, zaređen je za biskupa. Vodenje Krčke biskupije, kao njezin dijecezanski biskup, preuzima 14. studenoga iste godine.

U osmoj godini biskupske službe, u subotu, 5. srpnja 1997., Sveti Otac Ivan Pavao II. imenovao je Josipa Bozanića, biskupa krčkog, za novoga zagrebačkog nadbiskupa. Dvadeset i prvoga rujna 1997., predvodeci svečanu Euharistiju u Krčkoj katedrali, nadbiskup Josip Bozanić opršta se od svećenika, redovnika, redovnica i vjernika Krčke biskupije. Četvrtoga listopada 1997. nadbiskup Josip Bozanić, u prepunoj Zagrebačkoj katedrali, preuzeo je, kao zagrebački nadbiskup, upravljanje Zagrebačkom nadbiskupijom.

nadbiskup zagrebački

UVIJEK NOSITI NAŠ VRBNIK

tamo gdje je naša roditeljska kuća, gdje je naša rodbina, gdje smo odrasli, gdje smo rasli s vršnjacima, s prijateljima, sa susjedima, gdje je crkva naše mladosti i prva škola u kojoj smo započeli školovanje. Tamo gdje osjećamo da smo doma, da smo na svome, tamo se čovjek uvijek ugodno osjeća i rado se vraća. Zato svaki dolazak u Vrnik znači obnavljanje snaga za daljnji hod, za novi korak u budućnost.

• Kao biskup Krčke biskupije, u više ste navrata pohodili sve njene župe. Što je to što karakterizira, što u ovom trenutku budi nade za život na ovim otocima, i isto tako, na čemu bismo svi mi trebali više poraditi u našem vjerničkom rastu?

- U osam godina biskupske službe tri sam puta u Pastirskom pohodu obišao sve župe naše biskupije, susrevši se tom prilikom s mnogim vjernicima, imajući priliku osjetiti njihov život pobliže. Govoreći o životu na našim otocima u vrijeme moje službe, treba napomenuti da se nakon demokratskih promjena život na njima dosta promjenio.

Možemo konstatirati da se na nekim otocima bilježi rast stanovništva, duduše, uglavnom na račun useljavanja. Ali, i to govori da postoje gospodarski i drugi uvjeti za život. U tom je vidu značajno da se nove ljudi prihvata, jer nas to otvara prema budućnosti. Dolaskom većeg broja ljudi, otvaraju se na otocima nove mogućnosti za kvalitetniji život. Raduje me, također, lagani rast obitelji s više djece, što isto tako očituje tu otvorenost i povjerenje prema životu, jer jedino život ima budućnost. U vjerskom pogledu posebno bih istaknuo povezanost Crkve, a to znači biskupa i svećenika s narodom, koja svoj osnov nalazi u višestoljetnoj ukorijenjenosti Crkve na ovim otocima. To nas zajedništvo raduje jer daje sigurnost i pogled u budućnost čini lijepšim i, doista vjerujemo, Bogu

dražim. To zajedništvo ujedno i omogućuje da neke teže situacije možemo nadići jednostavnije, brže i lakše.

• Na Bogojavljenje prošle godine najavili ste Biskupijsku sinodu. Ona je poseban događaj za mjesnu Crkvu. Što ste na osobit način u Sinodi i kroz sinodalna događanja htjeli ostvarivati?

- Kada sam prošle godine najavio Biskupijsku sinodu, htio sam pokrenuti ponovno zaživljavanje i provođenje dokumenata i smjernica II. vatikanskog koncila i to s nakanom sve većeg

• Što želite na kraju poručiti rođnom Vrniku i svim Vrbničanima?

- Vrnik ima nešto specifično u svojem geografskom položaju, u kulturnoj baštini kao i u svojoj povijesti. Tu osebujnost zapažaju i brojni posjetitelji našega mjesta. I to je ono na što smo svi s pravom ponosni. Međutim, ne želimo samo na tome stati, nego bismo doista željeli da ta baština bude i poticaj za život i budućnost. Zato je vrlo važno prepoznavati nove znakove i izazove vremena. Kao što sam spomenuo za život na otocima, tako i ovdje želim potaknuti na stalnu otvorenost, jer

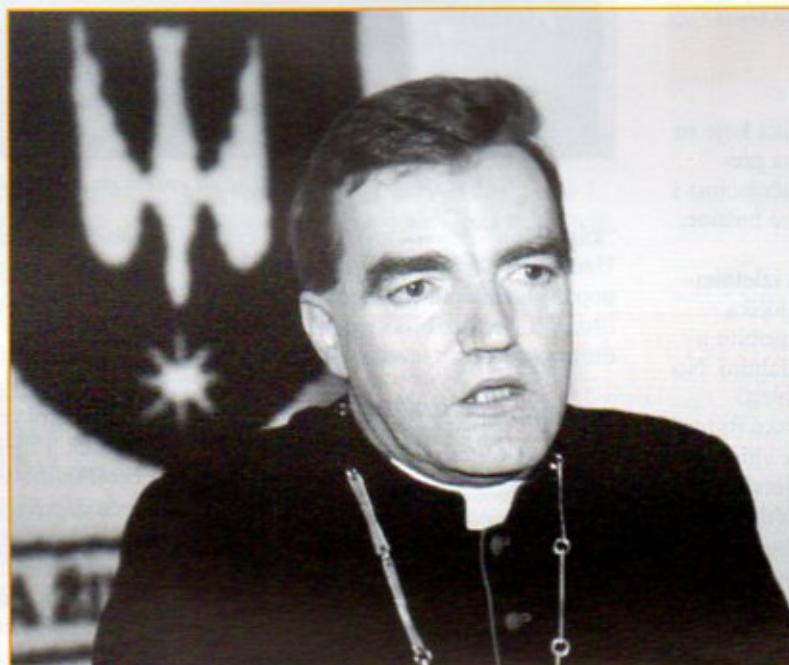
svako zatvaranje znači nazadovanje, znači neživot. Treba se otvoriti i novim stanovnicima koji žele doći u Vrnik. U vidu boljeg omogućavanja i poticanja života, želio bih, osobito, da se na civilnom planu život tako organizira kako bi se omogućilo mlađim obiteljima da mogu osnovati svoj dom, sagraditi kuće i u Vrniku živjeti. I na kraju, ostanite povezani sa svojom Crkvom. Ona je kroz vjekovnu povijest bila srce Vrbnika. Vrnik ne možemo shvatiti niti definirati bez Crkve, bez zajednice koja se redovito iz

nedjelje u nedjelju okuplja u župnoj crkvi i živi u toj povezanosti. Neka tako bude i danas da bi tu vjeru vjekovima prenošenu mogli prenositi i dalje: novim generacijama na pragu trećeg tisućljeća.

Preuzimajući službu zagrebačkoga nadbiskupa, želim obilje Božjeg blagoslova svim Vrbničanima u Vrniku i u svijetu, uz pozdrav i poruku da će i u Zagrebu u svom srcu uvijek nositi naš Vrnik.

Zahvaljujemo na spremnosti i razgovoru koji ste nam, unatoč brojnim obavezama, dali za Vrbničke vidike. Čestitajući na novoj službi, želimo da ona bude uspješna i blagoslovljena, na dobrobit Vama osobno, Zagrebačkoj nadbiskupiji i čitavoj Crkvi u Hrvatskoj.

Jerko Valković

uključivanja laika u život Crkve, kao i oživljavanja koncilskih crkvenih tijela, osobito onih u koje su uključeni i laici. U tom smo vidu prošle godine uspostavili i Pastoralno vijeće Krčke biskupije, gdje upravo vjernici laici zauzimaju značajnu ulogu. Najavljeni Sinoda isto tako teži prema jednoj dubljoj obnovi duhovnog života na pragu novog tisućljeća, pridružujući se time pozivu pape Ivana Pavla II. da se Crkva na osobit način pripravi na proslavu Velikog jubileja 2000. godine. Jedan od konkretnih i vidljivih plodova pokrenute Sinode jest i Kvarnerski vez, list koji bi trebao poslužiti ne samo povezivanju vjernika na Kvarneru, nego i uključivanju i upoznavanju vjernika svih naših otoka sa životom Crkve.

Tragom duhovnih zvanja

VJERSKA, CRKVENA I SVEĆENIČKA DIMENZIJA VRBNIKA

■ Za naš mali i, u većini, siromašan svijet, Crkva je kao ustanova predstavljala jedinu mogućnost nadilaženja i probijanja tjesnih političkih i gospodarskih uvjeta života, svojevrsno socijalno izjednačenje i neku vrstu "socijalne pravde" u tadašnjim prilikama.

Vrbnik ima mnogo odlika koje su nadaleko poznate te ga preporučuju brojnim stručnjacima i proučavateljima naše kulturne baštine, osobito jezikoslovima i povjesničarima, ali i tolikim izletnicima koji uživaju u ljepoti krajolika, domaćim specijalitetima, a osobito u sve poznatijoj i cjenjenijoj Žlahтинi. No bio bi neoprostiv promašaj svesti Vrbnik na svojevrsnu muzejsku ili turističku atrakciju, puštajući iz vida njegovu "dušu", tj. duhovni i vjerski sadržaj, koji tvori okosnicu Vrbnika, ne samo tijekom povijesti nego, vjerujemo, i danas, unatoč brojnim nedostacima i manama, a dakako i promjenama koje nosi novo vrijeme. Službeni nositelji i promicatelji duhovnog i vjerskog života u Vrbniku bili su i ostaju svećenici. Njima je Vrbnik uvijek obilovao. Otkako se Vrbnik prvi put spominje u listini "slavnog Dragoslava" 1100. godine, proči će 200 godina da doznamo za ime prvog vrbničkog svećenika i župnika Damjana. Bilo je to 1325. godine, kad je odobren Statut Bratovštine Sv. Ivana Krstitelja - naših današnjih Kapara. On je bio, dakako, domaći sin: Bratovština ga se pobožno sjeća jer joj je ostavio kuću, vinograd i oraniku. Nije on tada, zasigurno, bio jedini svećenik u Vrbniku. Tipično je bilo za Vrbnik da duhovnu i pastirsку skrb za župu vode zajednički domaći svećenici pod vodstvom župnika kojega zajedno s narodom biraju iz svojih redova, a biskup ga samo potvrđuje. Zbog toga se zbor svećenika naziva

Vrbnički svećenici okupili su se na godišnjem susretu 10. srpnja ove godine

"kapitolom" (kaptolom), a župna crkva Uznesenja Marijina "kolegijatnom", poput glavnih crkava u gradovima koji nisu bili sjedište biskupa, ali su imali brojno svećenstvo, svećenički "zbor".

Žile autentičnog crkvenog života

Ima više razloga zbog kojih je vrbničko svećenstvo brojno, a za to ima jakih socijalnih i povijesnih razloga: kraj pod jakim mletačkim, ugarskim i austrijskim utjecajima i pristicima, lišen šire političke i gospodarske samostojnosti i inicijative, nalazi u vjeri i u ustanovi Crkve jedinu mogućnost ne samo za vjerski, nego i za socijalni i kulturni opstanak i razvitak. Danas se na te izvanske čimbenike vjerskog života gleda dosta kritički, dobrim dijelom s pravom, jer su se civilizacijske prilike vrlo promjenile. Ali pritom ne bismo smjeli upasti u drugu krajnost kao da osobno i zajedničko življenje vjere može opstati i razvijati se u nekom "zrakopraznom" prostoru, izvan socijalnih i kulturnih, pa i gospodarskih okvira. Osim toga, za naš mali i u većini siromašan svijet, Crkva je kao ustanova predstavljala jedinu mogućnost nadilaženja i probijanja tjesnih političkih i gospodarskih uvjeta života, svojevrsno socijalno izjednačenje i neku vrstu "socijalne pravde" u tadašnjim prilikama.

Obično se voli isticati kulturna i narodna uloga vrbničkih svećenika i glagoljaša općenito, a o čemu rječito govore i staroslavenski/starohrvatski jezik. No ne smije se nikako zaboraviti da je pravo izvorište vrbničkog života na vjerskom i crkvenom polju. Da je Vrbnik u tijeku stoljeća brojio i danas broj toliko svećenika da je u 19. stoljeću dao Krčkoj biskupiji trojicu biskupa, a danas daje i nadbiskupa velikoj Zagrebačkoj nadbiskupiji, poseban je znak da u tom malom i starom gradiću ima nešto temeljitije i dublje od samih kulturnih i socijalnih čimbenika.

Duboko ukorijenjena vjera i žile autentičnog crkvenog života pripadaju biti Vrbnika iako smo svjesni brojnih pojava koje to opovrgavaju.

Podsjećamo na neke sastavnice vjerskog života u Vrbniku.

Bogoštovlje (liturgija). Svi su Vrbničani srasli ne samo s brojnim crkvama, nego u prvom redu s onim što se tamo događa: uprisutnjenje spasenja po Isusu Kristu i naš odgovor vjerom. Već je uporaba staroslavenskog jezika u liturgiji bitno olakšavala ljudima pristup biblijskim i liturgijskim izvorima te će Sv. Misa, pogotovo nedjeljna, i drugi obredi doista biti slavlja od kojih se živi. Ta ukorijenjeno u liturgiji ujedno je ukorijenjena i u središtu Crkve i njezinim pojavnim oblicima, npr. u crkvenom pjevanju (toliko hvaljenom i u prošlosti i danas)

i drugim oblicima crkvene umjetnosti. Duh zajedništva. Vrbanik već po svom fizičkom položaju i kao gradić sredozemnog tipa upućuje na zajedništvo, toliko ugroženo današnjim individualističkim stilom mišljenja i života. Istinsko se zajedništvo s mukom ostvaruje, jer su prepreke brojne i katkad gotovo nepremostive: suženi prostor, prevelika blizina, ali i grubost i neizgrađenost pojedinaca. Moramo priznati da su zbog toga prepreke i svade u Vrbaniku dosta česte, ali vjerujemo da ih ipak premašuje duh zajedništva koji uvijek tinja negdje u dubini duša, a uspije se snažno probiti u nekim blagoslovljenim trenucima kao što su Mlade mise i druge velike svečanosti i blagdani, a evo i u povodu velikog dogadaja kad jedan vrbenički svećenik preuzima nadbiskupsku stolicu Stepinca, Šepera i Kuharića u Zagrebu.

■ Danas ima relativno puno vrbeničkih svećenika, ali bilo bi loše kada bi ostali odvojeni od drugih vjernika, kao neka zadnja straža iz minulih vremena.

Svećenici su uvijek bili nošeni i podržavani zajednicom vjernika. Bit će loše za Vrbanik ako ta veza pukne te oni ostanu sami - time bi bila prekinuta ona tradicionalna os koja je bitna za Vrbanik.

Presudna uloga majke

Kršćanska je vjera duboko osobna, ali i zajedničarska, živi se u vjerničkoj zajednici, što je bitna oznaka vjerskog života u Vrbaniku. Brojni su vrbenički svećenici, u novije vrijeme i laici, plodno djelovali izvan Vrbanika, u susjednim krajevima, širom Hrvatske, Europe i u prekomorskim krajevima, a danas ih imamo i u misijama.

Sudioništvo vjernika. Crkva nije samo ustanova za svećenike, redovnike i biskupe, pa se danas ističe potreba da svi laici, bez razlike, osjećaju, žive i djeluju kao punopravni članovi Crkve. U Vrbaniku su "vjernici laici" živo sudjelovali u civilnom i crkvenom životu. Što se tiče civilnog života, dosta je sjetiti se Vrbeničkog statuta (1388. god.) i širokog sudjelovanja puka u donošenju odluka od općeg i javnog

intersa. Crkveni se aspekt očitovao u sudjelovanju u vjerskom životu župe, o čemu svjedoče uloga naroda u biranju župnika, bratovštine, održavanju crkvenih objekata, socijalna skrb i briga za siromašne i umrle, o čemu nam svjedočanstvo pružaju naši Kapari.

Danas ima relativno puno vrbeničkih svećenika, ali bilo bi loše kada bi ostali odvojeni od drugih vjernika, kao neka zadnja straža iz minulih vremena. Svećenici su i u Vrbaniku bili uvijek nošeni i podržavani zajednicom vjernika. Bit će loše za Vrbanik ako ta veza pukne te oni ostanu sami. Time bi bila prekinuta ona tradicionalna os koja je bitna za Vrbanik.

Uloga majke. Mnoge vrbeničke obitelji dale su svećenike. Obitelj je prva odgojiteljica humanosti i navjestiteljica vjere, poručuje nam Drugi vatikanski sabor u svom Dekretu o vjerskom odgoju. Tu su ulogu u prvom redu obavile naše majke. Obitelj i vjernička zajednica su ona okružja u kojima redovito niče, raste i razvija se naša vjera i kojima vrbenički svećenici najvećim dijelom duguju svoj poziv i svoju zahvalnost, a po njima to duguje i šira crkvena zajednica kao cjelina.

Promicanje obiteljskog života je svuda danas velik problem, a u našem je Vrbaniku od temeljne važnosti za budućnost. Bez mladih i brojnih obitelji Vrbanik nema perspektive, unatoč svemu.

Znanost i obrazovanje su najbolji jamac bolje budućnosti. Velike razvojne strategije u svjetskom razvoju računaju s odgojem i obrazovanjem kao s bitnim čimbenikom razvitka i napretka. Ako pogledamo povijest, vidimo da je čimbenik kulture imao važnu ulogu. Primjerice, posljednji krčki knez Ivan Frankopan ponio je u mletačko izgnanstvo misal kao veliko blago. U današnjim prilikama valjalo bi se potruditi da se pronađu načini i modeli prispodobni novim okolnostima jer prošlost, sama po sebi, nije jamstvo budućnosti. Budemo li doista iskreni kršćani i bude li i nadalje u Vrbaniku svećenstva na liniji velike tradicije, bit će i nade u budućnost.

dr. Marijan Valković

BRZOJAVI I ČESTITKE U POVODU IMENOVANJA msgr. JOSIPA BOZANIĆA ZAGREBAČKIM NADBISKUPOM

*Preuzvijeni Oče Nadbiskupe,
S ushićenjem i ponosom primili smo vijest o Vašem imenovanju na tako časnu, visoku i odgovornu dužnost. Izražavamo naše najiskrenije čestitke i dobre želje te obilje Božjeg blagoslova u obavljanju odgovornih zadataka,*

Vaši Vrbeničani rođeni 1949.

Iskrene čestitke u povodu Vašeg imenovanja za zagrebačkoga nadbiskupa upućuje Vam Vrbeničko kulturno društvo "Frankopan".

Ponosni smo i Bogu zahvalni što je odabrao Vas, vrbeničkoga sina, za prvoga biskupa u Hrvata. Želimo da svojom mudrošću i razboritošću uspješno vodite hrvatsku Crkvu,

**Vaša Općina Vrbanik,
načelnica Marija Dujmović-Pavan**

*Preuzvijeni Oče Nadbiskupe,
Neizmjerni su naša radost i ponos u povodu Vašeg imenovanja za Pastira predvodnika Crkve u Hrvata. Bit će i dalje u molitvi zajedno s Vama, da Vam Bog da zdravlje, snagu i razum za rješavanje teških i odgovornih zadaća na čast i zadovoljstvo hrvatskoga naroda. S Vama u molitvi,*

Poljoprivedna zadruga "VRBNIK"

*Prečasni Nadbiskupe Bozaniću,
U povodu Vašeg imenovanja za zagrebačkoga nadbiskupa, kao Vaši sumještani želimo Vam uputiti iskrene čestitke. Neka Vam Bog udijeli snagu u Vašoj novoj odgovornoj službi. S izrazima štovanja,*

djelatnici VRBENKE d.d. VRBNIK

VRBNIČKI VIDICI NA USTOLIČENJU ZAGREBAČKOG NADBISKUPA

Tesnek - najljepši ure

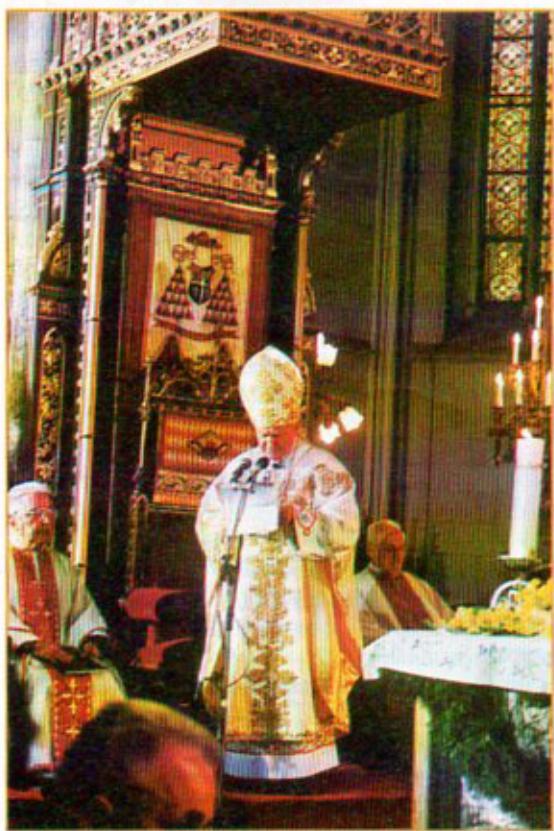
■ Srce nam je svima brže zakucalo kada je msgr. Bozanić pozdravio sve hodočasnike, te posebno vjernike Krčke biskupije i rodnoga Vrbnika. Nakon toga, Katedralom se prolomio gromoglasan pljesak, što su mediji zabilježili kao "više od dobrodošlice!"

Vrbenske divočice pred Nadbiskupskim dvorom

G otovo svi Vrbničani htjeli su 4. listopada poći u Zagreb kako bi bili nazočni na euharistijskom slavlju ustoličenja novoga zagrebačkog nadbiskupa u Zagrebačkoj katedrali. I na taj način htjeli su iskazati svoje poštovanje i ljubav prvoj među svojima kojega je Sveti Otac papa Ivan Pavao II. odredio da bude poglavnik Crkve u Hrvata. Željeli su, također, moliti zajedno s njime na njegovoj prvoj misi koju je predvodio u službi zagrebačkoga nadbiskupa.

Puni emocija ustali su Vrbničani u rano listopadsko jutro, a dva autobusa i jedan kombi nisu mogli primiti sve koji su željeli putovati u Zagreb. Već na početku puta, u zlatnome Vrbenskom polju, čiji su trsi upravo rodili vinoplodnu žlahtinu, jedan se autobus pokvario i bilo je upitno hoće li putnici stići na vrijeme u Katedralu. Na sreću, spretni organizatori puta naručili su drugi autobus i svi su stigli na vrijeme zauzeti svoj prostor u Prvostolnici. Euharistijsko slavlje započelo je procesijom u kojoj su bili brojni svećenici iz svih hrvatskih župa i predstavnici crkvene vlasti praćeni

Kardinal Kuharić zahvalio je Bogu za sve milosti, zaštitu i pomoć kojima ga je pratio u dugoj službi nadbiskupa

Najviši predstavnici hrvatske vlasti, Božo Biškupić, Lilja Vokić i Josip Škara, bili su na euharistijskom slavlju u Zagrebačkoj katedrali

KOGA NADBISKUPA, msgr. JOSIPA BOZANIĆA zagrebačkih trgova!

Nadbiskupovu propovijed prenijele su gotovo sve hrvatske novine i dio stranog tiska

ulaznom pjesmom uz gromoglasne orgulje.

Misno slavlje započeo je kardinal Franjo Kuharić, koji je u uvodnoj besjadi, između ostaloga, zahvalio Bogu za sve milosti, zaštitu i pomoć kojima ga je pratio u dvadeset i sedam godina dugoj službi nadbiskupa zagrebačkog. Uzoriti Kardinal istakao je da je ta služba bila teška i odgovorna, a u tom su se razdoblju mnogi hrvatski katolici rasuli po cijelome svijetu. U njegovu služenju nadahnuće mu je bila istina o Bogu i istina o čovjeku koji su temelji pravde, pravde koja je priznanje istine i ostvarenje prava. "Pravda je isto tako glad čovjeka kao i istina, Crkva mora biti na strani onih koji gladuju i žedaju za pravdom, ona mora biti na strani svih koji trpe nepravdu i poniženi su" - izrekao je kardinal Kuharić u oproštajnom govoru. Nakon toga, uručio je novome zagrebačkom nadbiskupu msgr. Josipu Bozaniću pastirski štap, te se on popeo na katedru i zapjevao "Slava Bogu na visini", te preuzeo vođenje misnoga slavlja.

drugi. Kada je započela propovijed nastala je duboka tišina, a msgr. Bozanić svojim je smirenim i tihim glasom, kojega smo tako rado slušali po drevnim crkvama Krčke biskupije, pozdravio svetu Crkvu zagrebačku, zahvalio uzoritom Kardinalu na njegovim molitvama i riječima te se obratio pojedinim skupinama i predstavnicima društva. Tako je bogoslovima i sjemeništarima, te mladima, poručio kako je lijepo pomagati drugima u njihovim potrebljnostima i stvarati

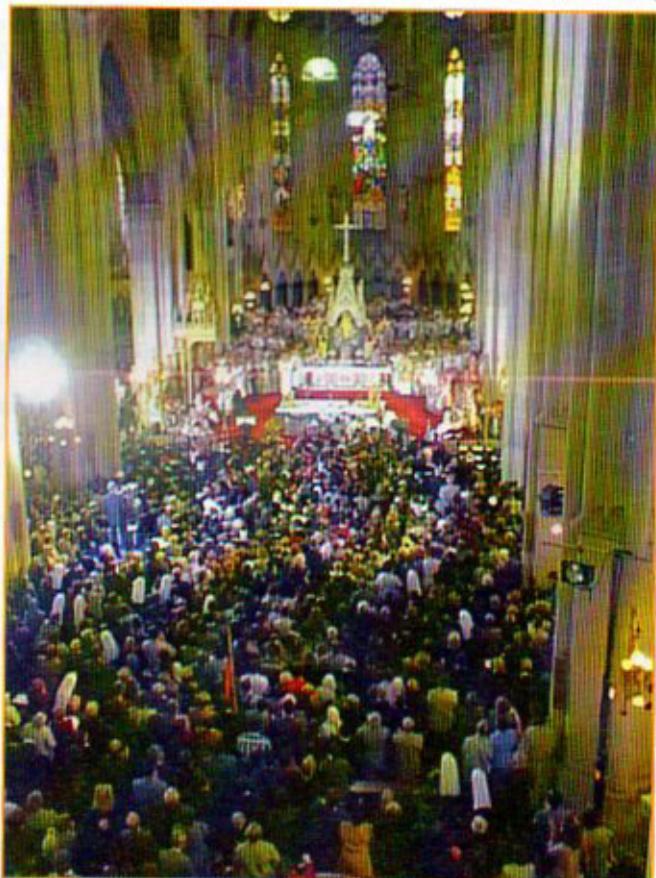
Prepuna Katedrala s nestrpljenjem je očekivala propovijed jer je za mnoge to bio prvi susret s msgr. Bozanićem. Valja spomenuti da su misnom slavlju bili nazočni i predstavnici većih vjerskih zajednica u Hrvatskoj, te predstavnici državne vlasti i javnih službi, primjerice, dr. Katica Ivanišević, predsjednica Županijskoga doma Sabora, akademik Vlatko Pavletić, predsjednik Sabora, Jure Radić, potpredsjednik Vlade i ministar obnove i razvijanja, te mnogi

zajednicu, a posebno je lijepo to činiti u duhu Evandelja, te da se isplati izvući lađe na kopno, ostaviti sve i slijediti Isusa. Posvećene osobe i redovnike nadbiskup je pozvao na zajedništvo i dogovaranje u vršenju apostolata čiji je cilj uvijek isti usprkos različitosti putova.

Crkva traži samo slobodu navještanja Evandželja

Nadbiskup Bozanić istako je kako hrvatski narod u ovom povijesnom času treba glasnike nadje jer je u vremenu otvaranja razvijatku, pa mu treba dobronamjerna i istinoljubiva kritičnost te proročka usmjerenošć prema budućnosti. Posebnu pozornost medija privukao je dio propovijedi u kojem se novi nadbiskup obratio ljudima politike, i to onima koji su na vlasti ili njoj teže, i istakao da ne traže od Crkve da se bavi politikom kad se radi o sudjelovanju u vlasti. "Crkveno poslanje je druge naravi, Crkva,

(nastavak na 16. str.)

Mnoštvo vjernika u Katedrali, ali i ispred nje, i više od stotinu akreditiranih stranih i domaćih novinara

Tragom duhovnih zvanja PASTIRI I UČITELJI

Župa Vrbnik, čiji počeci sežu u daleku prošlost, od davnine gajiјaku i kontinuiranu tradiciju duhovnih zvanja. Najstariji podatak, ubilježen u 3. vrbničkom brevijaru, kazuje kako je godine 1471. bilo u Vrbniku 15 svećenika i sedam pripravnika. A u 2. vrbničkom misalu stoji upisano sljedeće: "1532. mjeseca novembra. Va to brime bi Vrbnici 41 ki misu služahu i biše lipa služba Bogu i Divi Mariji..." Daljnji periodi svjedoče kako se broj svećenika u Vrbniku znao popeti do 60 (g. 1688.), a vrlo rijetko bi dotaknuo donju granicu 20. U našem stoljeću stanje se, hvala Bogu, nije bitno izmijenilo. Godine 1901. iz Vrbnika je bilo 25 svećenika (bez redovnika), g. 1935. 30 (od kojih 8

redovnika), a g. 1964. 25. U današnjem brojku od 23 ubrajamo zagrebačkog nadbiskupa, 15 biskupijskih svećenika i sedam svećenika redovnika. Na putu prema svećeništву su đakon i jedan sjemeništarac, a još su iz Vrbnika i dvije redovnice. Vrlo lijepo zvuči zapis J. A. Petriša iz prošlog stoljeća kad piše: "Imel je Vrbnik laginju za delat popi, zač je imel dobrih učitelji za upravljal dicu udilje od ditinjstva." Gdje i kako su djelovali ti brojni svećenici? Znamo da su od davnine postojali seoski kaptoli s većim brojem svećenika koji su se - uz službu oltaru - bavili raznovrsnim poslovima. Većina je ostalih svećenika bila pastoralno angažirana na području Krčke biskupije, a neki u susjednim biskupijama,

ponajviše Senjskoj, ali i u Zadarskoj, Tršćanskoj i Porečkoj, a redovnici po svojim samostanima. Ali bio je i ne malo broj onih koji su se istakli kulturno-prosvjetnim i spisateljskim radom.

U prošlom stoljeću zaredala su se na krčkoj biskupijskoj stolici tri biskupa iz Vrbnika. Bartol Bozanić (1839-1854) bio je nakon završenih studija u Beču imenovan kanonikom u Krku i vršio službu nadzornika svih škola na području biskupije. Valja, naime, znati da je školstvo bilo pod crkvenim nadležtvom do godine 1869. Kao biskup trudio se oko osnivanja srednje škole u Krku, ali bez uspjeha. Drugi po redu Ivan Vitezić (1854-1877) ostao je po završetku studija u bečkoj dvorskoj kancelariji, a poslije mu je povjeren mjesto savjetnika za crkvene poslove kod Namjesništva u Zadru. Na toj ga je službi zateklo biskupsko imenovanje. Kao biskup posebnu je brigu posvećivao odgoju i obrazovanju klera. Franjo Feretić (1880-1893) bio je, kao krčki kanonik, prije biskupskog imenovanja vrlo istaknuti narodni zastupnik u Porečkom saboru. Prikupio je novac za gradnju gimnazije i konvikta u Krku, koji je poslije biskup Mahnić dao za gradnju internata, kasnije sjemeništa, a danas crkvene gimnazije u Pazinu. Sadašnji zagrebački nadbiskup Josip Bozanić bio je prigodom preuzimanja uprave nad Krčkom biskupijom godine 1989. najmladi biskup u Europi. Nakon osmogodišnjeg nesobičnog zalaganja u rodnoj dijecezi, a jednak tako i na širem crkvenom planu, promaknut je na zagrebačku nadbiskupsku stolicu.

Služenje Bogu i ljudima

Već smo spomenuli kako su u tijeku povijesti mnogi vrbnički svećenici ostavili tragove na kulturno-prosvjetnom i spisateljskom planu, a sjetimo se barem nekih: Blaž Baromić, senjski kanonik, osnovao je u Senju glagoljsku tiskaru i tiskao 1494. glagoljski misal (drugi po redu) i još druge knjige. Ivan Feretić (1769-1839) ostavio je više djela u rukopisu, posebno s povjesnom tematikom. Franjo Volarić (1805-1877), kao školski nadzornik u Krku, napisao je više školskih udžbenika i katekizama, te aktivno surađivao u Danici ilirskoj i Zori dalmatinskoj. U krug iliraca svojim su pjesmama i manjim književnim ostvarenjima ušli Mate Volarić-Filipić (1811-1866) i

HAJDETE ZA MNOM I UČINIT ĆU VAS RIBARIMA LJUDI!

Bila je prekrasna, sunčana nedjelja onog 21. rujna 1975. kada se 26-godišnji mladomisnik Josip Bozanić obratio mnoštvu okupljenom u vrbničkoj župnoj crkvi nakon svećano naviještenog odlomka Evangelja po Marku:

Ovaj simboličan i proročki prizor što smo ga čuli: pozivanje i odazivanje muževa i mladića okupljenih oko mladog učitelja rabija iz Nazreta; ti pozivi: "dođi i vidi, dodite i vidjet ćete", to radosno javljanje prijateljima i drugovima, kolegama i znancima: "Našli smo Mesiju, vidjeli smo ga, pošli smo za njim", ta činjenica mijenjanja zvanja i zanimanja, ostavljanja ribarenja, mreža i lađa, polja i carinarnica; ti susreti koji su se odvijali uz ušće Jordana u tajnovitoj atmosferi mesijanskog propovijedanja Ivana Krstitelja nameću nam pitanje: nije li i suviše neobično pomicljati kako upravo ovakvi prizori odražavaju vjekovnu situaciju našeg Vrbnika - koji živi pod znakom vjerničke zaštite Sv. Ivana Krstitelja - i kako svedopisamski događaji tumače brojna kroz povijest stalno pristuna opredjeljena sinova i kćeri ovoga mjesta?

Kad si umjesto Petra i Andrije, Ivana i Jakova, Šimuna i Tadeja, Matije i Barnabe, Filipa i Natanaela, predstavimo sinove i kćeri koji su nikli na starom deblu ovog narodnog bića, koji su rođeni i na ovoj hridini između mora i polja; djecu, potomke u drevnom nizu naših obitelji težaka, pastira, ribara: Volarića i Vitezića, Feretića i Matanića, Grškovića i Bozanića, Bolonića i Valkovića, Tinajstića i Polonija, Pavana i Parčića... i tako redom, a nemoguće ih je sve sada nabrojiti; da, velim, kad si predstavimo te muževe, rođene sinove Vrbnika koji su poput apostola darovali i daju svoj život, trošili i troše sposobnosti svoga uma i srca u radu oko Isusova programa, tada nam događaj iz današnjeg Evangelija nije samo interesantno pripovijedanje, niti zanimljiva informacija, niti samo gola poruka vjere, već dio naše stvarnosti, naše prošlosti i sadašnjosti, dio našeg života, stvarnost pristuna u našem rodu, obitelji i susjedstvu, nešto bez čega mi ne bismo bili mi; ono bez čega Vrbnik - čini mi se - ne bi bio Vrbnik... Redovna brojna prisutnost duhovnih svećeničkih i redovničkih zvanja u Vrbniku znak je i plod vjere koja ovdje živi u našim kućama, u našim obiteljima. I neuvjerljivo bi bilo pomicljati da je to samo plod društvene sredine i pukog običaja bez nekog dubljeg razloga što ga jedino možemo naći u življenoj vjeri...

Mate Srđan Volarić (1825-1891), Dragutin A. Parčić (1832-1902) ostao je zapamćen kao leksikograf, sastavljač i izdavač talijansko-hrvatskog i hrvatsko-talijanskog rječnika i gramatike, te izdavač vrlo kvalitetnoga glagoljskog misala. Bavio se među prvima i fotografijom. Franjo Volarić (1851-1908), obavljajući službu kapitularnog i gener-alnog vikara u Krku postao je vrlo utjecajna osoba, a istaknuo se na istarskom području argumentiranim i odlučnim raspravama u obrani glagoljice. Ivan

Butković (1876-1954), nekadašnji bliski suradnik biskupa Mahnića i jedan od prvih organizatora Hrvatskog katoličkog pokreta, a poslije profesor na bogosloviji u Splitu, autor je mnogih članaka o organiziranju mlađeži. Ivan Gršković (1883-1967), kao župnik i kanonik u Krku, objavio je više članaka s povjesnom tematikom. Kao pisca knjige o Rabu valja

Mladomisnik Josip Bozanić, sadašnji zagrebački nadbiskup, 21. rujna 1975. u vrbničkoj župnoj crkvi

spomenuti o. Vladislava Brusića (1899-1955). Dugogodišnji biskupijski kancelar Mate Polonijo (1876-1967) pisac je vrlo temeljitih članaka o glagoljici. Nadalje, također djelatnik u Biskupijskom ordinarijatu u Krku, Mihovil Bolonić (1911-1983) autor je ili koautor pet knjiga i više članaka s povjesnom tematikom vezanom uz otok Krk i Vrbnik. Zatim Ivan Vitezić

(1914-1985), lektor na bečkom sveučilištu, potpisani je ispod više znanstvenih rasprava i članaka. I danas više vrbničkih svećenika, profesora u crkvenim učilištima, ostavlja tragove u javnim nastupima i tiskanoj riječi.

Ovime smo samo dotakli jedan vid duhovnog djelovanja, lako prepoznatljiv, onaj kulturno-prosvjetni. Mnogi vrbnički svećenici i redovnici ostavili su duboke tragove u izrazito svećeničkom djelovanju, kao izvrsni pastiri i učitelji, duhovni vode i

savjetnici, propovjednici i katehete. Svećeničko zvanje i poziv uvijek je osebujno. Dogada se na razini vjere, u tajanstvenom i nikad predviđenom osluškivanju i osobnom prepoznavanju Božjeg poziva. Pravo ostvarenje dobiva u veselom, nesebičnom, potpunom i tako plodnom, kreativno-raznolikom, služenju Bogu i ljudima.

dr. Anton Bozanić

Tragom duhovnih zvanja

VALOMET

■ Žene su na Krku jednakopravne s muškarcima. U obitelji i kod diobe obiteljskog imanja. Uz obiteljske obaveze, žena ima presudnu ulogu u odgoju djece. Na njezinim koljenima dijete dobije sve potrebno predškolsko znanje za život i školu: o Bogu, o ljudima, međuljudskim odnosima i životnim vrednotama. Zahvaljujući takvom odgoju i majčinskim molitvama, Vrbnik je uvijek obilovalo svećeničkim zvanjima.

N a jednome mjestu u Hlamu su - vele, vele stini. Vele su kako i valometi. Če je to valomet? Va Vrbniku to zna dite, a izvan Vrbnika malo tko. Te riječi nema u hrvatskom rječniku. Valomet je velika, do 50 m visoka stijena. Obrađuju je morski valovi. Jake bure golemom količinom morske vode udaraju valomet. More ga lomi, drobi i pere; valomet ostaje. Ne miče se.

Vrbnik je nastao na valometu. Na valometu živi. Nije to lako. Tu čovjek mora postati jači od bure i mora. Tjelesna snaga nije dovoljna. Potrebna je vještina snalaženja. Od čovjeka se očekuju iscrpan rad i

izdržljivost. Stariji Vrbničani pamte groblje Sv. Ivana u dva dijela: za djecu i odrasle. Puno se djece rodilo u Vrbniku, ali sva nisu bila sposobna živjeti na valometu. Koje se održalo na životu, trebalo je sve svoje sposobnosti, duhovne i tjelesne, do maksimuma razviti i upotrijebiti da bi opstalo na valometu. Kad su na valometu podignute kućice, sagradene su gromače, kao zaštita čovjeku i šaćici zemlje u vrtu. Kad se bura smiri i more utihne, nasmije se sunce i kiša opere sol, tada na valometu nikne mažurana i prolista bosiljak. Cvijeće izazove radost i pjesmu. Vrsni rezbari istešu sopele i zasopu. Žene zašiju i

obelku tesnek, i svi zajedno zatancaju kolo. U Vrbniku nad morem život postane lip. Kad su Frankopani zidine i keštel udelali - Vrbnik je postal - GRAD.

U skromnim uvjetima života na valometu, lakše je uočiti ono najbitnije za život. Sunce i voda. To su u Bibliji simboli Isusa i Duha Svetoga, Izvor i Donositelj vječnog života. U Vrbniku je crkva sagrada usred grada, na najvišemu mjestu. Oko nje su zbijene kuće, jer na valometu nema prostora za velika dvorišta i široke ulice. Tako zbijeni svi sudjeluju u zajedničkom dobru i zlu, ugodnom i neugodnom.

(nastavak na sljedećoj stranici)

Postaju bliži jedan drugome. Ugodnije im je kad su blizu. Koriste glagoljicu, u crkvi razumiju sve, pjevaju svi u svojim napjevima. Imaju vlastite škole. Nisu to velike zgrade niti prostrane dvorane; to su samo velike škole za potrebe života. Masovno su uključeni u kulturno uzdizanje. Upoznati su sa svim istinama o Bogu, životu, trpljenju i svim pitanjima koje život postavlja pred čovjeka. Njima je sasvim prirodno da najdarovitijima i najmarljivijima bude omogućen ulazak u svećenički stalež kao najprikladniji za kontakt s Bogom i ljudima. Zahvaljujući već postojećim institucijama, u njemu je njihovo djeci osigurana materijalna egzistencija i duhovno sazrijevanje kroz rad i osobno nadograđivanje. Želja je bila svake obitelji u Vrbniku da njihovo dijete pođe putem duhovnog uspinjanja. Ako bi uspjelo, bila je to posebna čast obitelji, a čitavome mjestu ponos. U Vrbniku je bilo uvijek puno svećnika, a svoju su djelatnost ostvarivali na širem području svoje domovine i izvan nje. S ovim u vezi treba spomenuti da je svećenika bilo puno i u drugim mjestima otoka Krka (Omišalj, Dobrinj i Baška). Tamo su bili slični uvjeti i iste mogućnosti. U stvaranju takvog životnog nazora na Krku, s obzirom na duhovni svećenički stalež, potrebno je spomenuti i nezaobilaznu ulogu žene, kao sestre ili majke. Žene su na

Krku jednakopravne s muškarcima. U obitelji i kod dioibe obiteljskog imanja. Uz obiteljske obaveze, žena ima presudnu ulogu u odgoju djece. Na njezinim koljenima dijete dobije sve potrebno predškolsko znanje za život i školu: o Bogu, o ljudima, međuljudskim odnosima i životnim vrednotama. Zahvaljujući takvom odgoju i majčinskim molitvama, Vrbnik je uvijek obilovao svećeničkim zvanjima. U novije vrijeme mnogim pridošlicama, turistima i posjetiteljima toliki broj svećenika u Vrbniku je neshvatljiv. Koncem osamnaestog stoljeća, proširila se nasumce nečija izjava koja je kasnije prepisivana, da je tolikom broju svećenika razlog izbjegnuti veslanje na venecijanskim galijama, na koje su bili primorani svi odrasli muškarci, osim plemića, svećenika i onih koji su mogli platiti zamjenika. Tko je to izjavio ili prepisao, nije ni površno zavirio u povijesne dokumente. U Vrbniku je bilo mnogo svećenika i prije i poslije venecijanskih "galija". Kad sam ja rekao prvu misu 1943. postao sam 37-i živi svećenik u Vrbniku, koji je tada brojio oko 1200 prisutnih stanovnika. Toliki svećenici plod su majčinskog odgoja i njezinih molitava. Poštovanje Boga i svakog čovjeka kao Božjeg najsavršenijeg stvora. U Vrbniku je oduvijek svako dijete Božji dar obitelji i mjestu. Ako ga je

Bog pozvao da Njemu neposredno služi i ono se odazvalo, onda su Vrbničani ponosni i osjećaju se posebno počašćeni bez obzira na to u koje će ga mjesto Bog postaviti da mu služi. Vrbničanima je oduvijek potpuno jasno i razumljivo da se u životu treba mučiti, raditi i snalaziti. Život na valometu to zahtijeva. Ali im je istodobno još jasnije da ako sav taj njihov trud i rad Bog ne blagoslovi, sve će propasti, kao što i najbolji usjevi propadnu ako ih voda ne zalije. Odatle cijenjenje i poštovanje svećenika i njegove službe.

Prije sedamdeset godina, ondašnji upravitelj đačkog doma u Crikvenici, Vladimir Nazor, posjetio je svoga prijatelja dr. Dinka Trinajstića u Vrbniku. Promatrajući Vrbnik pjesničkim okom, zapazio je mnoge činjenice, ali i nejasnoće. Ne uočavajući ulogu Boga u životu Vrbnika, sjeti se svoga Brača i zapiše u dnevnik:

I u mom vrtu cvate mažurana
I bosiljak, i zalihevam ih vodom
Iz svog zdenca, krvlju svojih rana.
I mene golet hrani sitnim plodom,
- Al gradit med u kršu uvijek gorem
Ko i ti ne znam, Vrbniče nad morem.

fra Jerko Valković

Vrbnički ministranti 1969 godine: nadbiskup Bozanić je drugi slijeva u prvome redu

SVIJEĆA IZGARA SVIJETLEĆI

■ *U devet stoljeća mnogo je vrlih muževa ugradilo svoja nastojanja, misli, djela i molitve ne samo u mnogobrojne crkve i crkvene institucije, nego, ponajprije, u duhovni ustroj vjerske zajednice.*

Kad razmatramo povijest jedne biskupije ili župe, razmatramo dio povijesti. Dakako, nositelji su te povijesti ljudi. Čovjek sa svojim položajem i svojim odgovornostima. I oni jednostavni, mali ljudi, koju su možda bili nepismeni, također su gradili povijest. Oni često nose i najtragičnija razdoblja povijesti - čitamo u završnoj riječi kardinala Franje Kuharića izrečenoj 1994. na znanstvenom skupu održanom o 900. obljetnici Zagrebačke biskupije.

San Grgura Ninskog, koji se nazivao Episcopus Chroatensis, da se u okrilju splitske metropolije stvori jedinstveni jurisdikcijski prostor Crkve u Hrvatskoj i Dalmaciji, prenosi se u sjevernije krajeve. Tek kada je mađarski kralj Ladislav 1094.

utemeljio Zagrebačku biskupiju, može se govoriti o konačno oblikovanom društvenom prostoru srednjovjekovlja, navodi Tomislav Raukar u rečenoj prigodi.

U devet stoljeća mnogo je vrlih muževa ugradilo svoja nastojanja, misli, djela i molitve ne samo u mnogobrojne crkve i crkvene institucije, nego, ponajprije, u duhovni ustroj vjerske zajednice što je zovemo Zagrebačka (nad)biskupija. Svi su oni dali, često i kravili, obol svojoj vjerskoj zajednici, ali, jer nam prostor ne dopušta, prisjetimo se samo dvojice. Godine 1934. „svećenik časnoga života Alojzije Stepinac, nakon tjeskobnog lomljjenja u vlastitoj duši“ (Franjo Kuharić) prihvata službu zagrebačkoga nadbiskupa kao 72. biskup na katedri zagrebačkih biskupa. Nakon završetka drugoga svjetskog rata, on je bio izveden pred sud pod čudovišnom optužnicom da je zločinac. Bio mu je namješten politički proces i umro je svetačkom smrti, kako je u svojoj propovijedi podsjetio kardinal Kuharić na njegovu grobu u Zagrebačkoj katedrali 10. rujna 1994., prizvavši, između ostalih, i riječi Sv. Pisma: "Blago

Pogled na Zagrebačku katedralu i Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište

čovjeku koga ne optužuje vlastita savjest i koji se nije odrekao nade“ (Sir. 14,2).

Zacijelo, ni uzoriti kardinal Franjo Kuharić, kada je 16. lipnja 1970. preuzeo vodstvo Zagrebačke nadbiskupije kao 75. po redu, nije znao da će njegov narod morati proći kroz još jedan ratni vihor. Za slobodu svojega naroda zauzimao se kardinal Kuharić svojom biblijski čistom rječju i življjenjem teologije da se sve to činilo - ili je to uistinu bilo - nekim našim Izlaskom iz Egipta, kako navodi Antun Škvorčević, novoimenovani požeški biskup. Papa Ivan Pavao II. zaodjenuo je 1983. u kardinalski grimiz Franju Kuharića, zagrebačkoga nadbiskupa, što je on doživio kao priznanje našoj mučeničkoj povijesti, čiji su protagonisti i trojica hrvatskih svetaca - Sv. Nikola Tavelić, Sv. Leopold Mandić i Sv. Marko Križevčanin. Iz svih kardinalovih riječi izbjijaju jasnoća i jednostavnost evandeoske poruke, a u njegovom bogoljublju, čovjekoljublju i domoljublju, kako to navodi A.

Škvorčević, osjeća se snaga njegove vjere.

Devetstota obljetnica Zagrebačke nadbiskupije potakla je i papu Ivana Pavla II. da je počasti svojim pastoralnim pohodom prije tri godine, a tri godine poslije, 5. srpnja 1997., točno u podne. Sveta Stolica objavila je četiri odluke. Prva, koja je njegovim Vrbičanima orosila oči susama radosti, glasi: Sveti Otac Ivan Pavao II. prihvatio je ostavku uzoritoga kardinala Franje Kuharića na službi pastoralnog upravljanja Zagrebačkom nadbiskupijom, te imenovao novoga zagrebačkog nadbiskupa u osobi preuzvijenog msgr. Josipa Bozanića, krčkog biskupa. Četvrtoga listopada 1997. on je preuzeo svoju službu i još jednom obnovio mistiku zavjeta. A uvijek je na početku i na kraju svakog zavjeta Bog, kako u tekstu "Sebedarje" navodi franjevac, Krasanin, Bonaventura Duda i zaključuje: "Svjeća, da bi svijetlila, ostvaruje sebe izgaranjem same sebe. I tako, teško žrtvi u kojoj nema ljubavi, ali teško ljubavi koja neće žrtvu."

Jelena Butković

Spominjanje na školske dani I DENES JEDNI DRUGIMI POMAŽEMO KROZ MOLITVU

■ *Zvoni su nan zakanpanali i svi su pitali če vo kanpana, ovo ni zvon od mrtvoga. Biškup Bozanić nan je nadbiskup zagrebački postal - berzo se je počelo pravjat. Dika je to za celi Vrnik, ali morda smo mi ki smo skupa š njin svoje ditinstvo pasali malo dičniji bili od drugih.*

Obećala sen da će nič napisat, da će se spomenut školskih danas rojenih 1949. godišće našega nadbiskupa Bozanića. Toliko toga bin otela reć, ma ne znan od kuda počet. Gjedan stare slike, još nismo ni va školu hodeli kad smo se slikali zada Gospoje, prvi razred, prva pričest i sve tako do osmoga razreda vavik isti: Dinka Brusić, Dinka Fugošić, Karmela ze Šipuna, Katica z Dupčića, Katica Esterina, Marica Šarica, Marica Opatica, Ljubica, Želka i Blanka, Ankica, Bozanić, Mate, Hrljac, Milović, Lukarić i Dorica. Ni nas bilo čudo, morda smo zato vavik bili složni i lipo se slagali. Nismo imeli kupjenih igralac, ali smo se vavik igrali, sveki štajun nosil je svoje igri. Kad je bilo lipo vrime, skakali smo priko konopa ili smo se švrcali na bružu, špekuli se na špekuli, igrali sranjača. Stipane bane, bakuli-trabakuli, ovce va margar kad bimo bili celi grad obnerali, više puti su stariji na nas zijali da ne kričimo, ma ki bi nas bil fermal. Kad je bilo gerdo vrime, okrećali smo pera ili pogajali ulice. Igrali smo se prije školi, na odmoru i sprid skuli. Va školi i na skuli smo habali zač smo plovana i meštra štimali. Tako su nas naše matere učili, zač oci su nan bili težaci po cele dani po pojtu. Oni nisu čudo govoreli

ma kad su nič rekli, niki njin ni pregovorel. Naše matere i oci nisu nan zadače kazali zač nisu ni vrimena ni znanja imeli, ma su nas naučili da budemo pošteni i pravi judi. Zato smo se mi među sobu pomagali. Kad je rabilo od računstva zadaču napisati, a nismo znali, ondat smo ke Dinki i Bozaniću hodeli da nan prave; koliko smo zadač skupa napisali. Bozanić bi nan strpivo pravjal i pravjal dokla ne bimo barem malo razumeli. Ma smo i meštari imeli ki su čudo s nami delali, vavik smo prestavili imivali pe smo na provi hodeli, ili smo pera od stabla i gerna pobirali zač smo je prešali i imena njin pisali. Najlipša su ta zapolna bili kad smo se skupa družili. Kad smo osnovnu školu finili, sveki je šel svojin puten, a od nas je šel Bozanić va Pazin za popa, če smo od vavik znali da će bit tako, a Mate va Zadar za fratra. Bilo je ondat više bogoslovi okolo kih smo se vavik spravljali sad već pomicano više godiš. Svi skupa pomogli smo da se dosljeno spomene 650 let naših kapari, imeli smo prestavu Isusove muki i na kraju počeli pisat Vrbničke vidike. Pisali su se Vidici dokla ti bogoslovi nisu finili za popa, a mi smo se poženili i Vidici su se ugasil. Nakon dvajset let opet isti judi popel su od njih stresli i poteknuli mlajih i starijih da se barem tri puti na leto napišu Vidici. I tu nan je naš već tad biškup Bozanić svu svoju dobru voju pokazal da nan koliko bude mogel pomore.

Zvoni su nan zakanpanali i svi su pitali če vo kanpana, ovo ni zvon od mrtvoga. Biškup Bozanić nan je nadbiskup zagrebački postal - berzo se je počelo pravjat. Dika je to za celi Vrnik, ali morda smo mi ki smo skupa š njin svoje ditinstvo pasali malo dičniji bili od drugih. Od našega godišća imamo i koludricu ka mi je rekla da kad je čula da nan je biškup nadbiskup postal, da će malo više Duha Svetog potezat.

Ja verujem da se i naš biskup i frater i koludrica va svojih molitvah domisle svojih vršnjaci, kako i mi na njih i da jedni drugimi i danes pomorem kroz molitvu.

Neka nan Bog čuva našega nadbiskupa, neka mu da zdravje, force i pravednosti za njegovo teško delo ko ga čeka. Kad mu bude teško, neka se domisli da va Vrbniku živu njegevi judi ki ga nećeju pozabiti i kin se vavik more za pomoć uteći zač oni će ga razumiti i dat mu forcu za deje hodit. Lipo se je domislit na naše ditenstvo, ma leta gredu naprid, za dva leta imamo pedeset let, pa čemo se, ako Bog da, nači svi skupa i malo pogоворит.

Dorica Fugošić

Monsinjor Josip Bozanić (prvi red, prvi slijeva) na prvoj pričesti u Vrbniku 1958. godine

S ponosom i tugom
oprostili smo se od
krčkoga biskupa

SUSRETI S JOSIPOM UVIJEK SU BILI OKRENUTI BUDUĆNOSTI

■ *Dragi pjevači, poznata pjesma koja je naraštaje mladomisnika darivala Crkvi, spominjanje sretne majke i njezinog mlijeka s kojim smo primali ljubav i vjeru najednom ti posvijesti luku iz koje si krenuo. Rodno mjesto uvijek ostaje iza nas.*

U službi krčkoga župnika neke sam vrste trajni svjedok imenovanja, ustoličenja i obnašanja biskupske službe msgr. Josipa Bozanića. Moja razmišljanja o biskupu Josipu neodvojiva su od sjećanja na njega još od njegova djetinjstva. To je ponekad prednost, a ponekad i zapreka. Susreti s Josipom sjemeništarcem, bogoslovom, svećenikom, uvijek su bili okrenuti prema budućnosti. Ako se i dotala sadašnjost, onda je to bilo uvijek da bi se iz nje iščitala budućnost. Svojevrsna "radoznalost" koja ga prati poput sjene, nije želja za spoznajom osoba i događaja da bi ih se uokvirilo i postavilo na neki zid, nego da se sve ugradi u suživot za nova dobra i novu plodnost. To je dar koji ga je uvijek činio odmjeranim u govoru o osobama i događajima. Lako mu je bilo sagledati cjelinu, inteligentno odabratil ciljeve i spretno složiti detalje. Sjećam se njegove raspoloživosti pri susretima dok je bio na studiju u Rimu, razgovora i planova koji su najčešće bili na dobrobit Biskupije. Imponiralo nam je slavlje u bazilici Santa M. Maggiore gdje je, kao ceremonijar kardinala Šepera, besprekorno vodio obrede. Na njegovo su

ZAVJET

nastojanje naši kapari, uz pratnju sopela, došli pred Sv. Oca Ivana Pavla II. i pjesmom-molitvom "O Gospoje sveta..." prisutnima otvorili škrinju kršćanske baštine Vrbnika.

Nisam očekivao da će tako mlad postati biskupom, ali to je bio znak da je vodstvo Crkve već dobro poznavalo njegovu zauzetost i sposobnost. Nije tako lako prihvatio imenovanje. Kako predvoditi, u biskupiji poznatoj po raspjevanosti, liturgijska slavlja? Možda je i to bio znak njegove uloge biskupa, ne samo liturga, nego i pastira čije će djelovanje biti na mnogim razinama nastalih potreba domovinske i opće Crkve.

Njegov je rad započeo od kućnoga praga biskupskoga doma. Odabrao je suradnike i doveo biskupijsku upravu do zavidne visine, pri obnovi zgrade biskupije sâm je vodio i nadgledao radove. Uredio je zgradu prepoznatljivim ukusom i učinio je svršishodnom. Poticao je župnike da osuvremene svoje župne stanove. Trebalо se naviknuti, a i proniknuti, na njegovo često izbivanje. Tek se sada može vidjeti i razumjeti da se ni sam nije mogao oduprijeti dužnostima koje su ga često otimale vlastitim planovima u biskupiji, a i nama. Znao je govoriti: "Gdje god se pojavi krčki biskup, prisutna je i Krčka biskupija".

Imao je sveopću viziju biskupije i uočavao njezine pojedinosti. Zbog zauzetosti često ih nije stigao izreći, pa se ponekad učinilo i nešto što nije bilo u skladu sa zamišljenim. Trebalо je vremena da se na to, i takvoga Josipa, priviknem.

Oproštaј je pokazao s koliko su ga topline i ljubavi voljeli vjernici Krčke biskupije. A i sam u svom oproštajnom govoru otvorio je svoje srce i iznio sve ono što je u njemu nosio za svoju biskupiju. Dirljiv je bio susret s grupom pjevača iz Vrbnika koji su na koncu svečanog primanja u biskupskom domu "došli čestitati prekrasni misni dan". Na isti je dan, 21. rujna 1975., imao Mladu misu u Vrbniku. Pomislili, "krv nije voda". Dragi pjevači, poznata pjesma koja je naraštaje mladomisnika darivala Crkvi, spominjanje sretne majke i njezinog mlijeka s kojim smo primali ljubav i vjeru najednom ti posvijesti luku iz koje si krenuo. Rodno mjesto uvijek ostaje iza nas.

Sretan ti bio, nadbiskupe Josipe, put prema Zagrebu. Ne zaboravi: umiješ prepoznavati vjetrove. Toplina vrbenske crikve i neprekinuta molitva pred licem Majke na nebo uznesene rodne župe, tvoje prve katedrale i sadašnje, izmolit će snagu i vjeru.

Anton Toljanić

*Pomolit ću se Tebi
na bijelom žalu
ogrnut srebrom mora
i ohrabren naslućenom
žudnjom
drščućih maslina*

*Pomolit ću se Tebi
koji me vrletima vodiš
i putovima
uz koje procvjetala brstina
miriše...*

*Pomolit ću se Tebi
znajuć da si mi blizu,
jer Ti me, Bože
- kada se olujne kiše sliju -
i s oblacima miriš...*

Radovan Toljanić

*Susret monsinjora Josipa Bozanića s grupom pjevača iz Vrbnika koji su 21. rujna 1997., na kraju svečanog primanja u biskupskom domu,
"došli čestitati prekrasni misni dan"*

Fra Jerko Valković, nadbiskupov ujak, i brat Anton Bozanić u trenutku svete pričesti

(nastavak sa 9. str.)

otvorena duhu Drugog vatikanskog sabora, traži samo slobodu da može - u zgodno i nezgodno vrijeme - navještati Evanđelje sa svim istinama i smjernicama koje su u njemu sadržane" - naglasio je msgr. Bozanić.

Srce nam je svima brže zakucalo kada je msgr. Bozanić pozdravio sve hodočasnike, te posebno, vjernike Krčke biskupije i rodnoga Vrbnika. Nakon toga Zagrebačkom se katedralom proložio gromoglasni pljesak što su mediji zabilježili kao "više od dobrodošlice!"

Euharistijsko slavlje nastavljeno je redovitim tijekom i dijeljenjem svete pričesti, a nakon toga novoga su nadbiskupa pozdravili predstavnici prezbitera, klera, redovnika te vjernika

laika, a najveći aplauz dobila je časna majka M. Agneta Tadić-Šutra, milosrdnica, predsjednica Unije viših redovničkih poglavarica, kada je izrekla da ne postoji podjela na istok-zapad, sjever-jug, nego jedinstvena zajednica, te ohrabrla nadbiskupa da se ne boji jer će svakoga dana u molitvi s njime i uz njega biti sve posvećene osobe koje će za njega moliti.

Vrbniče nad morem

Po završetku euharistijskoga slavlja i izlasku iz Prvostolnice, Vrbničani su spontano zasopli u sopele i zapjevali "Vrbniče nad morem", a mnogima su se u očima zacaklike suze radosti i tuge. Naš tesnek bio je prelijepi ures zagrebačkih trgovina obasjanih zlatnim jesenskim

Umorni, ali zadovoljni, Vrbničani su se vratili svojim kućama

VERBENSKOMU SINU

Sence tepli i svitli va lipi letni dan,
zvoni veselo bruje din-don, din-dan.
Brujeli su i prije, v ona leta prošasta
kad je Verbniku užala bit Mlada
maša.

Puk se je naš naviki Bogu molil
kad je ki mladomašnik k ontaru
stupil:
neka ga Bog dragi nadari z dobro-
tun,
neka ga Duh Sveti rasćara z
mudroćun.

Tako su se i za biškupa Osipa molili,
se puti njegove oni su pratili.
Čegod su molili, to su i sprosili,
nadbiškupom našin su ga proglašili.

Sveti Otec nan je lipe poslal glasi
nadbiškupon da se v Hrvackoj pro-
glasi

na veliku radost sih verbenskih judi,
zač on je baš čovik ki sih judi jubi.

Žal mi j' oca, mater kin bi bil utiha,
ma su mu šli rano ze ovoga svita.
Oni te u Boga za njega moliti,
se puti njegove će zgora stražiti.

Verbnik će se uvik uznositi njime,
s počitanjem ote spominjat mu ime.
I moja je radost sedaj prevelika,
zač i ja sen dite dičnog Verbnika.

Verbniče naš drevni, spi mirno na
brigu,
mater te v kjonkah zibat tvoju dicu,
ka te uvik habat, od svoga rojena,
onu lipu našu, trajna nina nena.

Nadbiškupu našen, Osipu Bozaniću
na čast, napisala Verbenka i ne tako
delga rojakinja Marica Stašić-Milić
1997. leta Gospodnjega

suncem, a Zagrepčani su sa zanimanjem promatrali koliko je ljudi s našega otoka došlo da bude zajedno sa svojim dragim biskupom na preuzimanju službe nadbiskupa.

Iako umorni, po povratku u svoj Vrbnik, Vrbničani su još dugo u noć kantali i tancali na Placi kako da žele reć svojem Josipu: "Kada god Vam bude teško, Vaši judi su s Vami." Jer u Vrbniku je nadbiskup Bozanić među svojima, što će, vjerujemo, njegovi uvijek prepoznati.

Jelena Butković